

DID I MENTION I NEED YOU?

Voor degenen die zeiden dat ik het niet kon,
en voor degenen die zeiden van wel.

1

Driehonderdnegenenvijftig dagen.

    Zo lang heb ik hierop gewacht.

    Zoveel dagen heb ik afgeteld.

Het is driehonderdnegenenvijftig dagen geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien.

Gucci krabt aan mijn been als ik tegen mijn koffer geleund, op van de spanning, door het raam van de woonkamer naar buiten kijk. Het is bijna zes uur 's ochtends, en buiten is de zon net op. Ik zag hem twintig minuten geleden in het donker opkomen, en het viel me op hoe mooi de laan is en hoe het zonlicht op de auto's langs de kant van de weg valt. Dean kan ieder moment voorrijden.

Ik laat mijn blik naar de grote Duitse herder aan mijn voeten glijden. Ik buk me en kroel haar achter haar oren tot ze zich omdraait en naar de keuken trippelt. Ik kijk maar weer naar buiten, meer kan ik niet doen, en loop in mijn hoofd alles na wat ik heb ingepakt, maar daar word ik alleen maar onrustig van, dus leg ik mijn koffer op de grond en rits hem open. Ik rommel door de stapel shorts, mijn Converses en mijn verzameling armbandjes.

    'Eden, je hebt alles. Geloof mij nou maar.'

Ik stop met wat ik aan het doen ben en kijk op. Mijn moeder staat in haar badjas in de keuken bij het aanrecht naar me te kijken, haar armen over elkaar geslagen. Ze heeft al een hele week dezelfde blik in haar ogen. Verdrietig en tegelijkertijd geïrriteerd.

Ik zucht en prop alles terug in de koffer, doe hem dicht en zet hem rechtop. Ik sta op. ‘Ik ben gewoon een beetje nerveus.’

Ik weet niet goed hoe ik moet omschrijven hoe ik me voel. Ik ben zenuwachtig, logisch, omdat ik geen idee heb wat ik kan verwachten. In driehonderdnegenenvijftig dagen kan veel veranderen. Alles kan anders zijn. Dus ben ik ook bang. Bang dat alles hetzelfde is gebleven. Ik ben bang dat zodra ik hem zie, alles weer terugkomt. Dat heb je met afstand: het geeft je de gelegenheid om verder te gaan zonder iemand, of om je juist te realiseren dat je niet zonder hem kunt.

En op dit moment zou ik niet weten of ik mijn stiefbroer gewoon mis, of dat ik degene mis op wie ik verliefd was. Ik weet niet goed wat het verschil is. Ze zijn een en dezelfde persoon.

‘Nergens voor nodig,’ zegt mijn moeder. ‘Je hoeft niet nerveus te zijn.’ Ze loopt de woonkamer in, Gucci stuiterend achter haar aan, en tuurt eerst door het raam voor ze op de armleuning gaat zitten. ‘Wanneer komt Dean?’

‘Nu,’ zeg ik zacht.

‘Ik hoop dat je vast komt te zitten in het verkeer en je je vlucht mist.’

Ik knarsetand en draai me om. Mijn moeder is hierop tegen sinds ik het ter sprake bracht. Ze houdt er niet van om tijd te verspillen en kennelijk vindt ze die zes weken dat ik wegga precies dat: tijdverspilling. Het zijn de laatste maanden dat we in hetzelfde huis wonen voor ik in de herfst naar Chicago verhuis. Het komt er voor haar op neer dat we elkaar daarna nooit meer zullen zien. Wat nergens op slaat. Na mijn laatste tentamens kom ik terug naar huis voor de zomervakantie.

‘Vind je het echt zo erg?’

Eindelijk verschijnt er een glimlach op haar gezicht. ‘Nee hoor, ik ben gewoon jaloers en een beetje egoïstisch.’

Dan hoor ik het geluid van een auto. Ik weet zonder te hoeven kijken dat het Dean is, en het zachte gepruttel houdt op als de auto

de oprit oprijdt. Jack, de vriend van mijn moeder, heeft zijn truck daar ook staan, dus ik moet reikhalzen om het goed te kunnen zien.

Dean duwt het portier open en stapt uit, maar hij heeft geen haast en zijn gezicht verraadt niks, alsof hij hier liever niet wil zijn. Dat verbaast me totaal niet. Gisteravond was hij bot en de hele tijd met zijn telefoon bezig, en toen ik naar huis ging liep hij niet mee naar mijn auto, wat hij anders wel altijd doet. Net als mijn moeder is hij een beetje boos op me.

Ik krijg een brok in mijn keel, die ik probeer weg te slikken als ik het handvat uit mijn koffer trek. Ik rijd hem naar de voordeur, maar blijf onderweg staan om mijn moeder bezorgd aan te kijken. Het is eindelijk tijd om naar het vliegveld te gaan.

Dean klopt niet aan voor hij binnenkomt. Dat doet hij nooit; dat hoeft ook niet. Maar de deur zwaait langzamer open dan anders voor hij het huis betreedt, en hij ziet er moe uit.

‘Morgen.’

‘Goedemorgen Dean,’ antwoordt mijn moeder. Haar glimlach verandert in een brede grijns als ze haar hand naar hem uitsteekt en hem zacht in zijn arm knijpt. ‘Ze is er klaar voor.’

Deans donkere ogen kijken naar me. Normaal gesproken lacht hij als hij me ziet, maar nu is zijn blik neutraal. Hij kijkt me echter wel met opgetrokken wenkbrauwen aan, alsof hij wil vragen: ‘Is dat zo?’

‘Hoi,’ zeg ik, en ik ben zo nerveus dat het niet erg overtuigend en sneu klinkt. Ik kijk naar mijn koffer en vervolgens naar Dean. ‘Lief dat je dit op je vrije dag wilt doen.’

‘Zeg dat nou niet,’ zegt hij, maar hij lacht erbij en dat stelt me gerust. Hij doet een stap naar voren om mijn koffer over te nemen. ‘Ik had tot vanmiddag in bed kunnen liggen.’

‘Je bent te goed voor deze wereld.’ Ik buig me naar hem toe en sla mijn armen om hem heen, en begraaft mijn hoofd in zijn shirt terwijl hij me lachend terug knijpt. Ik til mijn hoofd op en kijk hem met geloken ogen aan. ‘Je meent het.’

‘Aaaah,’ kirt mijn moeder naast ons, waardoor ik besef dat ze er ook nog is. ‘Jullie zijn zo leuk samen.’

Ik kijk haar even waarschuwend aan voor ik me weer tot Dean wend. ‘Hoogste tijd om te gaan.’

‘Nee, ik moet eerst nog wat zeggen.’ Mijn moeder staat op en haar glimlach verdwijnt van haar gezicht om plaats te maken voor een afkeurende frons. Ik vrees dat die frons er permanent zit als ik terugkom. ‘Niet met de metro gaan. Niet met vreemden praten. Niet naar de Bronx gaan. En kom alsjeblieft levend terug.’

Ik sla mijn ogen ten hemel. Twee jaar geleden gaf ze me exact dezelfde preek toen ik naar Californië ging om de band met mijn vader te versterken, alleen waarschuwde ze me toen voornamelijk voor hem. ‘Ja, mam,’ zeg ik. ‘Het komt erop neer dat ik geen domme dingen moet doen.’

Ze kijkt me strak aan. ‘Precies.’

Ik laat Dean los, loop naar haar toe en sla mijn arm om haar heen. Een knuffel brengt haar wel tot zwijgen. Dat werkt altijd. Ze pakt me stevig beet en zucht in mijn nek. ‘Ik zal je missen,’ mompel ik, maar het is bijna onhoorbaar.

‘En je weet verdomd goed dat ik jou net zo erg ga missen,’ zegt ze als ze zich losmaakt uit mijn omhelzing, haar handen nog op mijn schouders. ‘Ga nou maar. Straks mis je je vlucht nog.’

‘We moeten inderdaad gaan,’ zegt Dean. Hij trekt de voordeur open, trekt mijn koffer over de drempel en blijft staan. Misschien om te horen of mijn moeder nog meer ongevraagd advies heeft voordat ik vertrek. Gelukkig heeft ze dat niet. Ik pak mijn rugzak van de bank en volg Dean naar buiten, maar niet zonder nog een keer naar mijn moeder te zwaaien. ‘Tot over zes weken dan maar.’

‘Daar hoeft je me niet steeds aan te herinneren,’ zegt ze, en ze gooit meteen de voordeur dicht. Ik rol met mijn ogen en steek het gazon over. Ze draait wel weer bij. Ooit.

‘Gelukkig,’ zegt Dean over zijn schouder als ik achter hem aan loop naar zijn auto, ‘ben ik niet de enige die alleen achterblijft.’

Ik knijp mijn ogen dicht, haal een hand door mijn haar en blijf staan dralen bij het portier als Dean mijn koffer in de kofferbak gooit. 'Niet doen, Dean.'

'Maar het is niet eerlijk,' moppert hij. We stappen precies tegelijk in, en zodra hij het portier dichttrekt, kreunt hij. 'Waarom moet je per se weg?'

'Waar maak je je nou zo druk om?' vraag ik, omdat ik zelf echt het probleem niet zie. Zowel hij als mijn moeder is er al sinds het begin op tegen dat ik naar New York ga. Het lijkt wel of ze denken dat ik nooit meer terugkom. 'Ik ga gewoon op vakantie, hoor.'

'Vakantie?' zegt Dean spottend. Ondanks zijn slechte humeur slaagt hij erin de motor te starten en me weg te brengen. Hij rijdt achteruit de oprit af, en rijdt de straat uit richting het zuiden.

'Je gaat zes weken weg. Dan ben je een maand thuis om vervolgens naar Chicago te verhuizen. We hebben maar vijf weken samen. Dat is niet echt veel.'

'Weet ik, maar in die vijf weken gaan we alleen maar leuke dingen doen.' Ik weet dat dit het er niet beter op maakt, want we weten allebei al maanden dat dit moment eraan zat te komen, en nu gooit Dean er eindelijk alles uit. Ik zat er al een tijdje op te wachten.

'Daar gaat het helemaal niet om, Eden,' snauwt hij, en het snoert me even de mond. Hoewel ik het zag aankomen, blijft het gek om Dean geërgerd te zien. We maken bijna nooit ruzie, omdat we het nooit oneens zijn. Tot vandaag.

'Waar gaat het dan wel om?'

'Dat jij liever zes weken daarnaartoe gaat dan bij mij blijft,' zegt hij, maar hij praat opeens een stuk zachter. 'Is New York echt zo gaaf? Wie wil er nou zes weken naar New York? Een weekje is toch ook leuk?'

'Omdat hij me voor zes weken heeft uitgenodigd,' beken ik. Misschien is zes weken wat aan de lange kant, maar toen ik ermee instemde, vond ik het het beste idee ooit.

'Waarom sloot je geen compromis?' Hij wordt met de seconde

nijdiger, en zijn handen bewegen mee met zijn woorden, wat resulteert in wild rijgedrag. ‘Je kon toch ook gewoon zeggen: “Ja, leuk, ik kom, maar twee weken is lang genoeg, toch?”’

Ik ga met mijn armen over elkaar geslagen van hem afgewend uit het raampje zitten kijken. ‘Doe effe chill, man. Rachael heeft geen een keer lopen zeuren dat ik wegga. Waarom jij wel?’

‘Omdat Rachael je beste vriendin is, en ik je vriendje. En omdat ze je daar komt opzoeken,’ kaatst hij de bal terug, en ik moet toegeven: hij heeft gelijk. Rachael en onze vriendin Meghan, die ik nauwelijks gezien heb sinds ze aan de Utah State University studeert, hebben maanden geleden al een trip naar New York gepland. Ik was ook uitgenodigd, maar Tyler was hen voor. Ik zou dus hoe dan ook deze zomer in die stad beland zijn, maar ik denk niet dat ik het Dean kwalijk mag nemen dat hij zich buitengesloten voelt, terwijl ik, Rachael, Meghan en Tyler – bijna onze hele vriendengroep – zonder hem in New York een reünie organiseren.

Dean zucht en zwijgt een tijdje, en we praten pas weer als we voor een stopbord staan. ‘Je begint wel érg vroeg met onze langeafstandsrelatie,’ zegt hij. ‘Daar baal ik van.’

‘Oké, draai maar om,’ bijt ik hem toe. Ik draai me bruusk naar hem toe, en steek mijn handen in de lucht. ‘Ik blijf wel hier. Nou je zin?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik breng je naar het vliegveld.’

Het volgende halfuur praten we niet. Er valt niks meer te zeggen. Dean is over de zeik en ik weet niet wat ik moet doen om hem op te vrolijken, dus valt er een gespannen stilte tot we bij terminal 7 aankomen.

Dean parkeert langs de stoep en kijkt me indringend aan. Het is inmiddels bijna zeven uur. ‘Beloof je dat je me in elk geval héél veel belt?’

‘Sowieso, Dean. Dat weet je toch?’ Ik blaas uit en glimlach flauwtjes, hopend dat hij bezwijkt voor mijn onschuldige blik. ‘Probeer me niet te veel te missen.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,’ zegt Dean. Weer een zucht. Maar als hij me aankijkt, vrolijkt hij volgens mij op. ‘Kom hier jij.’

Hij steekt zijn handen naar me uit, pakt mijn hoofd teder met beide handen vast, trekt me over de console tot onze lippen elkaar raken, en al snel is onze ruzie vergeten. Hij kust me net zo lang tot ik me moet terugtrekken.

‘Wil je soms dat ik mijn vlucht mis?’ vraag ik met opgetrokken wenkbrauw als ik het portier open en mijn benen naar buiten zwaai.

Dean grijnst. ‘Misschien.’

Ik rol met mijn ogen, stap uit, hang mijn rugzak om mijn schouder en gooi het portier zachtjes dicht. Ik haal mijn koffer uit de kofferbak voor ik om de auto heen loop en voor zijn raampje ga staan, dat hij meteen omlaag draait.

‘Zeg het eens, New York City-grietje?’

Ik graai in mijn zak en haal het briefje van vijf dollar tevoorschijn, hetzelfde briefje dat we al zolang we elkaar kennen blijven uitwisselen, elke keer als we elkaar een dienst bewijzen. Het briefje is inmiddels ontzettend verkreukt en gescheurd, en ik ben verbaasd dat het nog niet uit elkaar is gevallen. ‘Vijf dollar voor de benzine.’

Dean knijpt zijn lippen samen als hij het aanneemt, maar dat neemt niet weg dat hij lacht. ‘Met vijf dollar red je het deze keer niet.’

‘Weet ik. Sorry.’ Ik steek mijn hoofd door het raampje, plant een zoen op zijn mondhoek, draai me om en loop eindelijk de terminal in. Achter me hoor ik de motor weer starten.

Ik ben bijna twee jaar niet op LAX geweest, dus ergens zou ik het fijn vinden als Dean met me meeliep naar binnen, maar het lijkt me beter dit niet onnodig lang te laten duren. Hij zou het vreselijk vinden om me achter de douane te zien verdwijnen. En trouwens, ik kan het wel alleen. Denk ik.

Zoals voorspeld is het ongelooflijk druk als ik naar binnen loop, zelfs op dit tijdstip. Ik baan me een weg door de stroom mensen,

tot ik een plekje vind waar ik even kan stilstaan. Ik laat mijn rugzak van mijn schouder glijden, rommel erin en haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik open mijn sms'jes, pak mijn koffer, en typ op weg naar de incheckbalie een berichtje.

Volgens mij is het nu komende zomer. Kom eraan.

En dat verstuur ik naar degene die ik driehonderdnegenenvijftig dagen niet gezien heb.

Ik stuur het naar Tyler.

Pas als ik land op Newark Liberty International Airport, besef ik dat het helemaal niet in New York ligt. Het ligt in New Jersey en het is er bomvol. Ondanks het feit dat we tien minuten te laat vertrokken, landen we tien minuten te vroeg. Mijn lijf vindt nog steeds dat het twee uur 's middags is, en ik heb zin om te lunchen, maar hier is het 17.17 uur 's middags.

Wat dus wil zeggen dat ik hem nu elk moment kan zien.

Mijn hart slaat over als mijn ogen de informatieborden boven mijn hoofd scannen. Normaal gesproken zou ik even stilstaan om te bepalen waar ik naartoe moet, maar ik kan nu niet stilstaan. Ik kan het geen seconde langer meer uitstellen. Ik wil hem zien, dus hang ik mijn rugzak over mijn schouder en loop achter de mensen aan met wie ik in het vliegtuig zat. Maar ik word met elke stap misselijker. Met elke stap besef ik dat ik hier niet naartoe had moeten komen. Besef ik dat dit geen goed idee was.

Natúúrlijk is het geen goed idee, denk ik bij mezelf.

Alsof ik over hem heen kom door bij hem te zijn. Het maakt het alleen maar erger, moeilijker. Voor hem niet. Hij is waarschijnlijk al lang over me heen en heeft naar alle waarschijnlijkheid iets met een schattig meisje met een New Yorks accent. En daar kom ik aan, het sukkelte dat een heel jaar alleen maar aan hem heeft kunnen denken. Ik weet dat als ik hem zie, mijn gevoelens voor hem niets veranderd zullen zijn. Ik merk het nu al. Ik heb hetzelfde nerveuze gevoel in mijn maag als toen hij vorig jaar naar me lachte, en mijn hart gaat net zo tekeer als toen onze blikken elkaar kruisten.